

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. január 29-én.

Textus: 1. Timóteus levél 4. rész 15. verse: „Ezekkel törődj, ezekkel foglalkozz, hogy előrehaladásod nyilvánvaló legyen mindenki előtt.”

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt héten az iskolákban kézhez kapták a gyerekek a félévi bizonyítványukat. Van, akinek minden a lehető legjobban alakult, van, akinek a lehető legrosszabb forgatókönyv jelent meg a jegyeiben. Elképzelhető, hogy valakit a jó jegyekkel, másokat a rossz jegyekkel akartak ösztönözni a tanárok a még alaposabb tanulásra. Egy dologban mégis biztos vagyok. Nincsen olyan diák, aki ne lehetne még jobb a tanulmányaiban, még az is, akinek csupa ötös van a bizonyítványában.

Tudom, hogy szeretünk úgy gondolkodni, hogy valamit sikerült lezárunk, és aztán lépünk tovább, de az életünknek vannak olyan folyamatai, amelyek nem zárulnak le és nem kezdődnek újra. Alapvetően ilyen a tanulás is. Úgy tűnik, hogy az iskoláinkat elvégeztük, kezünkben vannak a bizonyítványok, a diploma, tehát nem kell tanulnunk tovább. Mégis ismerős mindenkinek egy mondás: a jó pap holtig tanul. Hadd keserítsem el azokat, akik a tanulást nem éppen örömmel viselik a szívükön, hogy ezt a mondást átalakítva mondhatjuk: a jó ember holtig tanul. Lehet, hogy ezt nem az iskolapadban végzi, nem tankönyvek kerülnek elé, hanem tapasztalatokat gyűjt, a hitében erősödik, de mindenképpen élete végéig tanul.

Pál apostol ugyanezt helyezi a fiatal Timóteus szívére. Sokan talán azt gondolnák, hogy fiatal kora miatt még nem sok mindent tud, mégis legyen példája a hívőknek, legyen előljáró mindabban, ami Istenhez köti az embert. Az Ő tanulása tehát nem arról szól, hogy ismerje meg még jobban a Szentírást, hogy tudja még alaposabban a Jézusról szóló történeteket, hanem arról, hogy a hitet még alaposabban gyakorolja.

Így kezdte az apostol a figyelmeztetést, hogy ezekkel törődj. Vagyis azzal, amit itt felsorolt. A beszéddel, a magatartásoddal, azzal, ahogyan másokat szeretsz, a hiteddel, hogy mindig erős legyen, a tisztasággal, amibe nem keveredik semmi hátsó szándék, semmi rossz érzés, semmi hazugság. Ezekkel törődj.

Ez a törődés azonban nem értelmi síkon zajlik. Nem úgy, hogy elhatározom, én ezentúl mindenben alaposabb leszek. Hanem úgy, hogy a szívemen viselem. A különbséget nagyon egyszerűen tudom érzékelteni. Egyik lányunk zongorázik, és volt egy darab karácsony előtt, amit nagyon sokszor gyakorolt. Kicsit gyanús volt, hogy milyen sokat ül a zongora előtt, de örültünk neki, hogy végre valamiben kitartó. Aztán kiderült, hogy ez a zongoradarab nem kötelező darab volt, hanem olyan, amit az iskolai karácsonyi ünnepségen játszott el. Fontos volt számára, hogy a lehető legjobban tudja. Nem fejben dőlt el, hogy ezzel ennyit fog foglalkozni, hanem szívben. Szívén viselte azt, hogy minél jobban menjen a darab.

Pontosan ugyanígy kell szívünkön viselni a hitbeli dolgokat is. Nem azért tesszük meg, mert tudjuk, hogy fontos, hanem azért, mert érezzük, hogy ennél jobbat nem tehetünk. Nem azért törekszünk arra, hogy másokkal tisztességesen beszéljünk, még az osztálytárssal, a tanárral, a munkatárssal, a szomszédal is, mert ezt így kéri, vagy így kérték a szüleink, hanem azért, mert Jézusnak ezt szívesen megteszem. Szívügyem az, hogy Őt a lehető legalaposabban képviseljem mások előtt. Törődj Jézus kéréseivel.

Aztán a következő felszólítás így hangzik: ezekkel foglalkozz. Minden gyerek, de minden felnőtt is kétféleképpen tud jelen lenni egy-egy órán, a munkahelyen, az otthoni munkáiban. Úgy, hogy ezt most kötelező megcsinálni, mert nincsen más lehetőségem, vagy pedig úgy, hogy örömet találok benne.

Olvastam egyszer egy történetet egy kutyáról. Ennek a kutyának minden nap beadtak egy kanál csukamájolajat, hogy az egészségét védjék. Egyre nagyobb küzdelmet jelentett minden este az, hogy a szájába tuszkolják a kanalat. Egy alkalommal aztán annyira nagy volt a küzdelem, hogy a kanál kiesett a gazda kezéből, és leesett a földre. A kutya nagy boldogan nyalta fel a földről a kifolyó csukamájolajat. Rájött a gazdája, hogy a kutya az orvosságot szereti, csak az erőszakkal van gondja.

Pontosan így vagyunk a hittel is. Amikor a szülők mondják, hogy hittanra kell járnod, konfirmálnod kell, addig nem túl lelkesen veszünk részt ezeken az órákon, vagy foglalkozásokon. Keressük a lehetőséget, hogy miként tudunk rendetlenkedni, borsot törni a hitoktató orra alá. Én is voltam gyerek, pontosan tudom, hogy miről beszélek. Azonban az én életemben is történt egy váltás. Ez az a pillanat volt, amikor rájöttem, hogy nekem mennyire hasznos az, hogy Jézusról tudhatok, hogy benne hiszek. Lehet,

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. január 29-én.

hogy továbbra is kötelező lett volna részt venni ezeken a foglalkozásokon, de nem azért voltam ott, hanem azért, mert nekem vált fontossá.

Pál apostol is ezt helyezi Timóteus szívére. Ne csak külső szemlélője legyél a hitbeli dolgoknak, hanem légy jelen benne, legyél aktív. Ez a váltás az, amikor a sajátoménak érzem mindazt, ami Istennel összeköt. Nem a szüleimé, nem a nagyszüleimé, nem a lelkészé, nem a hitoktatóé, hanem az enyém.

Csak így lesz lehetséges az előrehaladás. Ezekkel törődj, ezekkel foglalkozz, hogy előrehaladásod legyen nyilvánvaló. Vagyis viseld a szíveden, érezd a sajátodnak, és akkor magától fog működni a fejlődés is. Itt érzékelhetjük azt, hogy valóban szünet nélküli folyamatról van szó. Amikor előre haladunk, amikor gyarapodunk a hitünkben. A hitbeli fejlődésnek nincsen vége. Két idős ember példáját hadd hozzam ide. Az egyikük a tatai gyülekezet tagja, nem régen lett 87 éves. Vele nem nagyon tudok úgy beszélgetni, hogy ne lenne valamilyen kérdése a Bibliával kapcsolatban. Pedig hosszú évtizedek óta olvassa a Szentírást, hallgatja az igehirdetéseket, amikor csak lehet, mégis fontosnak tartja az előrehaladást. Mindig van mit tanulni Istentől. A másik példa pedig egy idős professzor, aki a budapesti teológián tanított minket az Ószövetség rejtelseire. Úgy volt előttünk, mint aki a Bibliának minden rejtelmét ismeri. Akkor már 45 éve tanított teológusokat, és egy órán a következőt mondta. Mindig találok a Bibliában olyat, amiben Isten üzen valamit.

Miről is szól ennek a két embernek az előrehaladása, és miről szólhat a mi előrehaladásunk? Arról, hogy személyesen várják Isten üzenetét az életükre. Nem az érdekli őket, hogy a másik életét meg tudja-e változtatni a Mindenható, hanem az, hogy őket milyen formában tanítja a jobbra. A mi életünkben is megvalósul ez a folyamatos gyarapodás, hogyha ilyen személyes érdeklődés lesz bennünk.

Pál apostol pedig végül azt is elmondta Timóteusnak, ennek a fiatalembernek, hogy a gyarapodásnak nyilvánvalóvá kell lennie. Nagyon érdekes az a szó, amit itt használ. Ami nyilvánvaló, az mindenki számára látható, vagyis kitűnik. Ezt akár érdemjegyre is lefordíthatjuk, ami kitűnő, vagyis dicséretes ötöst jelent. Timóteusnak úgy kell előrehaladnia a hittel kapcsolatos dolgaiban, hogy a környezetétől dicséretes ötöst kapjon.

Valószínűleg Timóteus nem kapott érdemjegyet a hitoktatójától, Pál apostoltól. Valószínűleg senki nem mondta meg neki, hogy mit ér mindaz, amit tett. Mégis voltak visszajelzések. Amikor az emberek örömmel beszélgettek vele. Amikor beszámoltak arról, hogy mit sikerült megérteni abból, amit Istentől elmondott. Amikor egészen egyszerűen jól esett nekik Timóteus társaságában lenni. Érezték mások is, hogy ennek az embernek az életében van folyamatos fejlődés. Még a hibáiból is tanul, azokat is igyekszik kijavítani. Nyilvánvaló lett, hogy Ő Jézus tanítványa.

Kedves Testvéreim, Kedves Hittanosok! Van olyan érdemjegy, ami soha nem kerül bizonyítványba, aminek nincsen látható nyoma, de van eredménye. Ez pedig az, hogyha a hitünkkel kapcsolatban folyamatosan fejlődünk, előrehaladunk. Hasonlítsunk mi is Timóteushoz, legyen szívügyünk mindaz, amit Jézus tanít, vegyünk részt örömmel mindenben, ami Hozzá köt, hogy a mi értékelésünk is nyilvánvaló legyen. Ezzel a lelkülettel vigyük magunkkal az apostol tanítását: „Ezekkel törődj, ezekkel foglalkozz, hogy előrehaladásod nyilvánvaló legyen mindenki előtt.”

Ámen!